

'Hoe hebben jullie Holkje meegemaakt in Zwolle?' werd door het bestuur aan Joy en Irene gevraagd.

In dit verhaal gaan we iets verder dan Zwolle. Zo begint ons verhaal:

Het is 1983. Petra Groot, Raymunda van der Horst en Joy van der Werf waren in Zwolle komen wonen om met de daar aanwezige Dominicaanse broeders o.a. kerkelijk-toerustingswerk op te bouwen.

In datzelfde jaar werd Holkje in een kroeg, door een in het klooster wonende student, gewezen op een mogelijke stageplaats voor háár, in dat Dominicanenklooster.

'Zo kreeg ik als eerste met haar te maken', zegt Joy.

Een paar jaar later vroeg Holkje of ze bij de zusters mocht komen wonen.

Joy: 'Wij mochten toen niets weten van wat zij aan corsetten en operaties achter de rug had. Ze, was in Zwolle een nieuw leven begonnen. Zo kwam ze in tuinbroek, met twee verschillende sokken, aan vreemde voeten en sandalen, ons huis binnen. Zij studeerde toen agogische kerkelijk werk en later theologie.'

De Dominicaanse vrouwengemeenschap in Zwolle groeide. o.a. Irene Haalboom voegde zich erbij. Vanuit en in ons huis vonden allerlei vieringen, activiteiten en cursussen plaats.

Holkje ontplooidde daarnaast ook eigen activiteiten: waaronder het werken met studenten. Zo ontwikkelde zij in huis, samen met een andere pastor, het studentenpastoraat.

Zij kende vredesprojecten vanuit haar doopsgezinde verleden en zocht contact met een groep studenten in Noord Ierland. Er vonden, over en weer, meerdere uitwisselingen plaats, die ervaringen en contacten voor het leven opleverden.

Een ontmoeting met de 'Dominicanessen van King Williamstown' (Venlo) mondde uit in een reis naar Zuid Afrika. Zij deed daar o.a. mee aan het opvangen van straatkinderen.

Holkje was al dominicaans, maar ze wilde ook dominicanes worden. In 1995 begon ze haar noviciaat, in Goor. Bij haar intrede kreeg zij een lap witte stof, waarvan zij een habijt liet maken. Een dominicaans habijt: het werd en bleef haar lief, als teken van verkondiging.

Nog tijdens haar verblijf in Goor ontstond de zogenoemde Koetshuisgroep. Met die groep – jonge mensen, door haar Dominicaans geïnteresseerd geraakt – organiseerde ze later reizen naar o.a. Caleruega. Meerdere contacten bleven, tot op vandaag.

Na het noviciaat terug in Zwolle begon Holkje met wat het spotterproject is gaan heten. Jonge mensen uit verschillende Europese landen w.o. Duitsland, Hongarije en Litouwen kregen een jaar de kans om ervaringen op te doen met andere culturen en denkwijzen.

Zo'n internationale groep woonde samen op Dominicaans terrein, ontmoette ons, als gemeenschap, en een keer in de week aten we samen. Ook vanuit die ontmoetingen onderhield Holkje blijvende contacten.

In welke ontmoeting dan ook zorgde zij ervoor in gesprek te komen. Zoals tijdens een reis door Israël met Irene, logeerden zij in het dorp waar de dominicaan Bruno Hussar zijn visioen gestalte had gegeven. Een vredesproject 'een oase van vrede' met een school voor Joodse en Palestijnse kinderen waar les gegeven wordt in het Arabisch en Hebreeuws. Wij kwamen in gesprek met Evi, getrouwd met een Palestijnse man en zij wonen in dit dorp. Zij had juist een boek geschreven 'Oase des Vredes'.

Inmiddels waren wij zeker wel geconfronteerd met de risico's van haar kwetsbare aorta, en was zij lange tijd uitgeschakeld vanwege een spannende operatie. Maar Holkje bleef dromen en ondernemend.

Toen haar lichaam steeds duidelijker fysieke grenzen aangaf, verhuisde zij naar Nijmegen. Ook deze verhuizing bleek het begin van nieuw leven. Haar ervaringen en inzichten en haar talent die te verwoorden werden opgemerkt:

Ze werd uitgedaagd te schrijven. Zo verschenen drie boeken: w.o. 'Veerkracht' en 'Drijfveer'. Ze werd gevraagd in tijdschriftredacties zoals 'Open Deur'. Ze werd uitgedaagd te spreken. Zo trad ze op in fora, werd vaak geïnterviewd, ook voor tv. Ze ging voor in vieringen, gaf retraites, en werd actief in het 'Netwerk Katholieke Vrouwen.' Ze trad op met theatermakers; volgde een opleiding en maakte kleine voorstellingen. Ze daagde vrouwen uit ook te kiezen voor een leven als Dominicanes.

Terug naar onze eerste ontmoeting; wat niet geweten mocht worden; *ik heb het syndroom van Marfan, mijn lichaam heeft beperkingen...* Moest nu juist aan het licht komen.

Haar boodschap werd: ik l é é f ! mét beperkingen.

Door een breuk in de aorta kwam aan haar leven, toch weer onverwacht een einde. Haar ervaringen en die van anderen die leven met een beperking, haar geloof in toekomst voor de kerk en de Orde, vinden hun weg in wat zij publiceerde.

Zo zal zij bij ons, en ver daarbuiten, als een ware Predikvrouw herinnerd worden.

Joy van der Werf en Irene Haalboom